

Entreacte(s)

Dramatúrgia catalana breu

Pròleg de Manuel Pérez i Muñoz

Institut del Teatre | Edicions

comanegra

Taula de continguts

Dramatúrgia breu, resistència llarga Manuel Pérez i Muñoz	9
El parc Lluisa Cunillé	15
Telegrama Josep Maria Miró	25
El ball de la Mia Wallace Victoria Szpunberg.....	35
diana Marc Rosich	41
Patchwork Cristina Clemente	49
Catalans Welcome Jordi Casanovas	59
Rosa de foc Guillem Clua	67
Carnisseria Pau Miró.....	75
Ficcions Helena Tornero.....	89
Fins que escampi Denise Duncan.....	99

Una cervesa amb ell	
Llàtzer Garcia	109
Amor en temps tristos	
Daniela Feixas Conte	119
Restes	
Pere Riera	133
Potser volies dir	
Marta Aran	143
Dues maneres de deixar la teva parella mentre ets a la platja	
Anna Maria Ricart Codina	153
Unes altres	
Marc Artigau i Queralt	163
Una veu	
Jordi Prat i Coll	175
Mary	
Lara Díez Quintanilla	187
Tutorial d'ukelele	
Mercè Sarrias	201
Pena	
Eu Manzanares	209
La caritat	
Jordi Galceran	219
Poliedre redux	
Queralt Riera.....	229
El professor	
Marta Buchaca	239
Perduts	
David Plana	249
Tovallols de platja	
Josep Maria Benet i Jornet.....	261

Dramatúrgia breu, resistència llarga

Manuel Pérez i Muñoz

Director de la revista *Entreacte*

En els segles més crítics per a la supervivència de la literatura catalana, els anomenats entremesos i altres textos dramàtics breus van tenir un paper clau a l'hora de mantenir un teatre en llengua pròpia i unes formes de representació autòctones. El gènere va emergir en el segle XVIII i va aconseguir una gran popularitat durant el XIX. Solien oferir-se a l'entreacte com a complement d'altres espectacles que s'entenen per elevats —obres sacres o del teatre considerat seriós, el castellà—, de vegades directament muntats als carrers o bé a les cases, i en alguns casos el seu ús es limitava a la lectura privada. Molts textos es publicaven de manera anònima per esquivar les represàlies de la censura, ja que la seua comicitat satírica i *popular* connectava amb una àmplia gamma de públics, no només amb els pagesos i menestrals, com sovint s'afirma. Gairebé oblidat i poc estudiat, el gènere dels entremesos va ser decisiu per al manteniment d'una tradició que després va florir amb autors com Frederic Soler «Pitarra», Josep Bernat i Baldoví i Pere d'Alcàntara Penya.

Tanmateix, no cal remuntar-se a la llarga nit del set-cents per constatar un buit anormal en això que entenem per «teatre de text». El 1986, Jordi Teixidor publicava a *El País* un article de títol polèmic: «¿Una generación sin teatro?». En l'escrit lamentava la ferida que havia deixat el franquisme en l'ecosistema teatral català. Es referia a l'època en què companyies en el centre del cànon i del focus mediàtic com Comediants, La Fura dels Baus o La Cubana treballaven més sobre l'eix visual i la creació col·lectiva, amb l'escriptura escènica integrada com un element no central. L'autor d'*El retaule del flautista* s'hi preguntava: «Cuántas generaciones sin dramaturgos

tenemos por delante, con la esperanza de que un futuro Santiago Rusiñol esté actualmente en la EGB». L'anhel no ha estat erm.

Quan ja hem consumit gairebé un quart de segle XXI, la situació de la dramàtúrgia textual en català té poc a veure amb l'època en què els entremesos van mantenir encesa l'espelma del teatre profà. Tampoc el panorama autoral d'ara s'assembla a l'esquifit context de la dictadura i la primera democràcia. En els últims vint-i-cinc anys, un canvi de paradigma ha fet emergir un ampli planter d'autors i especialment d'autores, amb una quantitat de dones inèdita en la història de la literatura que ha renovat temàtiques i enfocaments. La diversitat i qualitat de les propostes, així com la multiplicació de veus, han estat analitzades i debatudes des de l'acadèmia. Experts com Enric Gallén, Biel Sansano, Carles Batlle, Núria Santamaria, Francesc Foguet, Sharon G. Feldman, Eva Saumell i Adriana Nicolau, per posar-ne alguns exemples recents, basculen entre la sorpresa tèbia, els elogis cauts i la crítica més afilada que desconfia d'una «inflació d'esperances blanques que el temps jutjarà sense pietat», segons aventurava Foguet el 2016 a *El País*. Amb una visió més optimista, Feldman sostenia el 2011 que travessem «el període més dinàmic, extraordinari, opulent i polèmic de la història teatral moderna». Tants caps, tants barrets en forma d'escrutini.

La majoria, però, coincideix a repassar uns punts d'inflexió que units tracen un relat versemblant. L'inici sol situar-se entre mitjans i finals dels vuitanta del segle passat, amb la consolidació del Centre Dramàtic de la Generalitat i l'anomenada «Operació Sergi Belbel», que va abocar sobre l'autor un suport sense precedents provinent d'estaments culturals i mediàtics. La resta de fites són també conegudes: la creació de la Sala Beckett (1989) i del Teatre Nacional de Catalunya (1996), que van servir, respectivament, per professionalitzar i institucionalitzar una nova fornada autoral. El model dramàtúrgic va quallar al voltant d'una idea d'homologació amb contextos com el francès, o el madrileny, i va donar l'esquena al teatre més plàstic i de companyia que havia estat la insígnia dels setanta i vuitanta. Sense tot això, i sumada l'aposta pedagògica de l'Institut del Teatre, difícilment es podrien explicar projectes posteriors com el cicle «T6» (2002-2013), la Sala Flyhard (2010) i l'ampliació de la Beckett al Poblenou (2016), esforços centrats a prestigiar l'escriptura teatral.

Des de la meua perspectiva periodística, la del treball de camp a peu d'obra, el boom resulta palmari i només cal observar l'indicador del públic. Si ens fixem en el cas dels teatres de Barcelona —tot i que no representen la resta del Principat, ni de bon tros els Països Catalans—, podem apreciar un fet que esmicola les previsions més apocalíptiques que Teixidor i altres van esbossar. Segons dades de la patronal ADETCA, en vint anys la cartellera ha passat de tenir una majoria d'autors estrangers a estar dominada per l'autoria catalana (el 54 % en la temporada 2023-2024). El català també ha passat d'un empat tècnic amb el castellà a ser la llengua majoritària (39 %), malgrat que una bona part dels muntatges adreçats a grans audiències encara trien la llengua de Cervantes. Això significa que, a diferència dels prestatges de les llibreries, de l'oferta musical de festivals i ràdios, de la llengua dominant en l'audiovisual i en les xarxes socials, el teatre ara s'expressa majoritàriament en català a Barcelona i, a través de les gires, també a Catalunya. Semblaria un fet evident, però no ho havia estat fins ara, com sabem.

D'altra banda, l'èxit d'alguns autors —amb una projecció internacional i mediàtica reiterada— no ha de ser un arbre que ens impedisca veure la precarietat del bosc. Quan es va formar l'Associació Catalana de Dramatúrgia el 2022, la seua presidenta, Anna Maria Ricart, ho resumia en una entrevista a *Entreacte*: «A nivell pràctic, estem fatal. Excepte dos o tres, ningú viu d'escriure». Una enquesta realitzada entre 107 socis de la nova entitat fotografia una realitat concreta: un 51,5 % de les autores i autors treballa sense rebre una retribució econòmica de forma habitual i el 81 % no té l'escriptura com a font principal d'ingressos. El retrat quadra amb la resta d'indicadors del sector cultural i escènic, que, lluny d'acordar-se a l'eufòria dels rècords d'espectadors i de recaptació que pregonen els empresaris, tornen una imatge inestable del dia a dia. Parafrasejant Brecht, o Sanchis Sinisterra, ens movem entre eufòria i misèria de la dramatúrgia del primer quart de segle XXI.

Vint-i-cinc signatures

Al voltant d'aquest context, *Entreacte*, la revista degana de l'escena, editada gràcies al suport incondicional de l'Associació de Professionals de

la Interpretació i la Direcció de Catalunya, que cal agrair sempre, va encetar una nova etapa a l'estiu del 2018. Des del principi, en l'equip vam apostar per fer visible el moment daurat que viu l'escena de text catalana. Tot i l'escassetat de recursos, vam encetar una secció engrescadora: *Autoria*. Proposaríem a les veus més en forma de la dramaturgia el repte de recuperar un format perdut entre els plec de la història: la peça breu. Més que un «entremès» (artefacte originari del barroc castellà), l'envit implicaria crear el que ens agrada anomenar un «entreacte», una escena curta representable, inèdita, escrita a partir d'una limitació d'espai de 12.000 caràcters.

Vam demanar a Lluïsa Cunillé la redacció del primer intent, després van seguir-la l'espantant nòmina de signatures que formen aquest volum que teniu a les mans. A totes elles i ells, el nostre agraïment i estima per haver-se engrescat amb el joc de la revista i més tard amb el llibre. Voldria donar les gràcies també a l'editorial Comanegra i a l'Institut del Teatre per l'aposta en l'edició recopilatòria, que creiem que té un valor considerable com a retrat d'un grup heterogeni que coincideix en la seua elevadíssima temperatura creativa. L'hem titulat *Entreacte(s)*, amb l'afegit del parèntesi final, com a picada d'ull a la poesia de Joan Brossa, que va ser un dels grans conreadors del text breu en els foscos anys del franquisme. En total s'han convocat vint-i-cinc autores i autors per celebrar els vint-i-cinc primers anys d'un segle XXI que volem pintar d'optimisme.

Els textos s'endrecen de forma cronològica segons la publicació en la revista. Plantejades en la llibertat total d'estil i temàtica, seria massa aventurat intentar traçar un fil conductor entre les peces. Sí que resulta apreciable la influència d'un cert «esperit del temps», per dir-ho en termes romàntics. Entre la primera publicació de juny del 2018 i l'última de setembre del 2024 passem de la recuperació incompleta de la gran recessió del totxo a la superació de la pandèmia, i del procés sobiranista al postprocés dels nostres dies. Així, en la distopia que presenta Jordi Casanovas en *Catalans Welcome*, es pot llegir una bona dosi d'ironia respecte de la realitat política del 2019, com també Guillem Clua fa un tomb per les manifestacions en contra de la sentència als independentistes en un text, *Rosa de foc*, de conclusió corrosiva.

Més enllà de l'actualitat informativa, crida l'atenció un tema que es repeteix en el volum amb una certa incidència: la criança, la transmissió entre avis, pares i fills, i el paper de l'educació i els mestres. Ho veiem reflectit en major o menor grau en els textos de Lluïsa Cunillé, Josep Maria Miró, Victoria Szpunberg, Cristina Clemente, Pau Miró, Llàtzer Garcia, Pere Riera, Lara Díez Quintanilla i Marta Buchaca. La mutació comunicativa associada als mòbils i les xarxes socials també és un tema recurrent, com observem en els casos de Marc Rosich, Denise Duncan, Daniela Feixas, Marta Aran, Mercè Sarrias i, de nou, Clua. La parella ha estat el centre dels relats d'Anna Maria Ricart, Marc Artigau i David Plana, mentre que casos inspirats en fets reals són el punt de fuga per a Eu Manzaneres i Jordi Galceran. Per descomptat, també hi ha hagut espai per a exercicis difícils d'etiquetar com els d'Helena Tornero, Jordi Prat i Coll i Queralt Riera.

Amb els anys, alguns dels «entreactes» han evolucionat i s'han convertit en peces més extenses. És el cas de *Telegrama*, de Josep Maria Miró, primera escena del llarg-muntatge *L'habitació blanca* (Sala Flyhard, 2021). Victoria Szpunberg també va partir d'*El ball de la Mia Wallace* per arribar al text *Tu hija* (2020). Llàtzer Garcia, per la seua banda, va trobar en el personatge central d'*Una cervesa amb ell* una mena de guspira per donar llum al protagonista d'*Al final, les visions* (Sala Beckett, 2022). Quan escric aquestes línies, Lara Díez Quintanilla assaja a la Flyhard l'obra *Mary*, germinada a partir de la llavor homònima que inclou aquest volum.

Evidentment, entre les signatures no hi ha totes les que són, però sí que són totes les que hi ha. Per als encàrrecs dels textos, des del consell de redacció d'*Entreacte* hem buscat professionals de la dramaturgia amb presència en la cartellera, una vinculació raonable en el marc d'una publicació dedicada en gran part a l'actualitat. L'àmbit de distribució de la revista —circumscrit al Principat— ha propiciat que només autors establerts al voltant de l'escena de Barcelona hagen publicat, amb el consegüent greuge de representativitat de l'autoria valenciana, balear i de més enllà. Algunes persones no han pogut entomar l'encàrrec per motius d'agenda, i també hi falten més representants d'això que s'anomena per difús consens «postdramatúrgies». Per a totes elles i ells, esperem poder elaborar un segon volum encara més divers en tots els aspectes.

Per acabar, permeteu-me una anècdota personal que justifica l'epíleg del llibre, encara que no calga. L'any 2004, amb el Grup de Teatre de la Universitat de València vam representar el text curt *Tovalloles de platja*, de Josep Maria Benet i Jornet, per a mi un primer contacte amb la pràctica escènica i el principi de la constatació que no m'hi dedicaria professionalment. Anys després, ja com a periodista, vaig entrevistar el *Papitu* i va sortir l'anècdota del modest muntatge universitari. Tot comentant la utilitat de la dramaturgia breu en l'àmbit formatiu, ell va subratllar com acostumava a fer la importància de crear espais per a la literatura dramàtica arreu, fins i tot —per què no?— en mitjans com les revistes escèniques, que ja aleshores començaven a escassejar. Una idea embrionària. Servisca el tancament del volum amb *Tovalloles de platja* d'homenatge al mestre Benet i Jornet i a tots els que com ell van mantenir la flama del teatre català en les èpoques més obscures.

El parc

Lluïsa Cunillé

Un parc urbà. És a la tarda. L'HOME 1 està assegut en un banc i uns passos més endavant hi ha dret l'HOME 2, que mira una estona a un punt concret amb atenció, amb una mica de tensió continguda fins i tot, després sembla que es relaxa i seu al banc. De fons se senten veus i crits de nens que juguen.

HOME 1: Està bé?

HOME 2: De moment sembla que sí. Si més no, s'ha aixecat de seguida. *(Tots dos miren endavant.)* És el que porta el jersei verd. El que ara està més a prop de la font.

Pausa.

HOME 1: Com es diu?

HOME 2: Eduard. El mes passat va fer nou anys.

HOME 1: Sembla més gran.

HOME 2: Sí, els darrers mesos ha fet una bona estirada... *(Pausa.)* I el teu, com es diu?

HOME 1: Víctor.

HOME 2: Quin és?

HOME 1: Avui no hi és.

HOME 2: No hi és?

HOME 1: Ha marxat de colònies.

HOME 2: Ah.

HOME 1: És la primera vegada que se'n va de colònies. Fins ara no hi havia volgut anar mai. Ha anat a una granja on hi tenen animals i ensenyen als nens com es fan les feines del camp. Al Víctor li feia il·lusió anar-hi sobretot per poder muntar a cavall.

HOME 2: Quants anys té?

HOME 1: Vuit. (*Ensenya una foto del seu mòbil a l'HOME 2, que se la mira uns moments.*)

HOME 2: No me'n recordo. Jo diria que no l'he vist abans.

HOME 1: Només venim al parc els caps de setmana que no anem enlloc.
(*Desa el mòbil.*)

HOME 2: Viviu a prop?

HOME 1: A deu minuts d'aquí, o a un quart potser.

HOME 2: No és gaire a prop.

HOME 1: Aquest és el parc que ens queda més a prop de casa.

HOME 2 (*desembolicant un entrepà*): És el berenar de l'Eduard. Avui no se l'ha volgut menjar. (*Comença a menjar-se l'entrepà.*) Ara que ha fet nou anys miro de no anar-li tant al darrere, de no lligar-lo tan curt com fins ara.

HOME 1: Sí, ja es veu.

HOME 2: Es veu molt?

HOME 1: Per part de totes dues bandes.

HOME 2: Què vols dir?

HOME 1: Que ell també et deu posar a prova.

HOME 2: Oh sí, però sempre ha estat així, des que era ben petit. Encara que d'una manera diferent a la d'ara. Reconec que hi ha dies que em treu de polleguera.

Pausa.

HOME 1: Abans de marxar de colònies saps què em va dir el Víctor?

HOME 2: El teu fill?

HOME 1: Em va dir si aniria al parc mentre ell fos de colònies. I jo li vaig contestar que esclar que hi aniria. El cas és que he acabat fent el que li vaig dir. És la primera vegada.

HOME 2: La primera vegada?

HOME 1: Que vinc al parc sense ell.

HOME 2: Així hi has vingut tot sol?

HOME 1: Ho he decidit de sobte, quan sortia de la feina. No ho sap ni la seva mare.

HOME 2: Així no cal que li diguis res.

HOME 1: Tu no l'hi diries?

HOME 2: No ho sé... No m'hi he trobat mai. Vull dir venir al parc tot sol, sense l'Eduard.

HOME 1: Segurament em diria que el nen em té dominat, fins i tot quan és lluny. Però no és això, no es tracta d'això. (*Pausa.*) Saps? Des que el Víctor va néixer que tinc dues versions de les coses, la que explico al meu fill i la que explico a la resta de la gent.

HOME 2: I quina és la de debò?

HOME 1: La de debò?

HOME 2: La teva, si més no.

HOME 1: A hores d'ara no sé si en tinc una de debò, ni tan sols per a mi. Soc publicista i en aquesta feina s'aprèn abans que res que les coses són el que són depenent de la banda que te les miris. La nostra feina consisteix a fer que la gent s'ho miri des de la banda que nosaltres volem.

HOME 2: Nosaltres?

HOME 1: Bé, els que fem aquesta feina, els publicistes.

Pausa. Sona el telèfon mòbil de l'HOME 2, que contesta.

HOME 2: Sí? (...) Sí, al parc encara. (...) Ara no és aquí... (...) Vull dir que no és amb mi ara mateix... (...) A prop de la font. (...) Esclar que el veig... (...) És que està jugant... (...) Sí, ja l'hi diré... (...) Diumenge... (...) Què? (...) Ja passarem diumenge a la tarda... (...) Sí, et trucarem abans... (...) Fins ara. (*Pausa.*) Sí, no pateixis... (*Pausa.*) Ja parlarem diumenge... (*Desa el telèfon mòbil.*) Era el meu pare. Abans que jo em quedés a l'atur era ell qui duia l'Eduard a l'escola i al parc cada dia i li donava el sopar. No em vaig imaginar mai que les coses anirien així.

HOME 1: Així?

HOME 2: Quan jo era petit no recordo que el meu pare m'acompanyés mai enlloc, ni tan sols a l'escola. Esclar que érem molts germans i no calia, vull dir que ja m'acompanyaven els meus germans a l'escola.

L'HOME 1 treu un paper d'una butxaca interior de l'americana, el desdoblega i l'ensenya a l'HOME 2.

HOME 1: És del Víctor. Li agrada molt pintar.

Pausa.

HOME 2: És molt maco.

HOME 1: Dibueixa des de ben petit. Aquest és de quan tenia tres anys.

HOME 2: Tres anys només?

HOME 1: Sí.

Pausa.

HOME 2: Està molt bé.

HOME 1: Alguns dibuixos els he anat penjant a les parets del meu despatx, del despatx on treballo. (*Pausa llarga. L'HOME 1 desa el dibuix.*) Molts nens pinten coses extraordinàries cap als tres o quatre anys, és el que algú va anomenar el geni de l'infant, i després no se sap per què, gairebé d'un dia per l'altre, perden aquesta facultat innata, es pot dir, i ja no la recuperen mai més.

HOME 2: No ho sabia.

HOME 1: Es veu que això passa quan comencen a llegir i sobretot a escriure. (*Pausa.*) A vegades fem un joc tots dos. Un joc que s'assembla al joc de les endevinalles. Jo he de pintar el que ell pensa i ell el que penso jo. I sempre l'encerta.

HOME 2: L'encerta?

HOME 1: Encerta els colors. No és que pinti res concret, però endevina el to d'allò que penso en aquell moment.

HOME 2: I tu, endevines el que pensa ell?

HOME 1: Gairebé mai. Però és que jo pinto molt malament, i sobretot no tinc ni de bon tros la intuïció que té ell.

HOME 2: Doncs per a la teva feina et deu caldre força intuïció. Per anunciar el que sigui, vull dir.

HOME 1: No et pensis, la publicitat té a veure més del que sembla amb estadístiques i llocs comuns... La intuïció, en canvi, té a veure amb els pressentiments, amb l'instint.

HOME 2: I quina mena d'anuncis fas?

HOME 1: De tota mena.

Pausa.

HOME 2: Has fet alguna vegada un anunci de cotxes?

HOME 1: De cotxes? No, mai.

HOME 2: Hi ha una cosa que em crida molt l'atenció d'aquesta mena d'anuncis.

HOME 1: Quina cosa?

HOME 2: Que no ensenyen mai els cotxes per dins, vull dir el motor. T'ensenyen tota la resta: la carrosseria, els seients, el maleter fins i tot, menys allò que és més important d'un cotxe.

HOME 1: Tens raó.

HOME 2: Em dones la raó?

Pausa.

HOME 1: D'aquella font, què et sembla que és el més important?

HOME 2: De la font?

HOME 1: Sí, el més important.

HOME 2: Jo diria que l'aigua...

HOME 1: L'aigua...?

HOME 2: Sí, que surti neta, que es pugui beure sense cap risc per a la salut... Però ja imagino que amb això no n'hi deu haver prou per fer un bon anunci de fonts.

HOME 1: La publicitat no té com a missió ensenyar el que és important sinó donar importància a allò que no en té.

HOME 2: I et sembla bé? Vull dir si hi estàs d'acord...

HOME 1: Em preguntes si estic d'acord amb la meva feina?

HOME 2: Disculpa, és una pregunta estúpida. De fet, no era això el que et volia preguntar...

HOME 1: Què em volies preguntar?

HOME 2: No ho sé ben bé... El fet és que soc mecànic de cotxes des que tenia setze anys i els clients cada cop saben menys coses de com funciona un motor, quan una avaria és greu o no, què és el que cal tenir més en compte a l'hora de comprar-se un cotxe nou o de segona mà. I a sobre volen tenir sempre la raó. T'ho discuteixen tot sense saber de res. (*Pausa.*) M'ha tocat veure tants cotxes accidentats... Però el

pitjor de tot són les motos. Ja li he dit a l'Eduard que s'oblidi de les motos, que quan sigui gran tingui tots els cotxes que vulgui, però res de motos... Ara de moment només vol tenir un gos, frisa perquè li regalem un gos. Però el pis on vivim és petit i per tenir-lo tancat a casa gairebé tot el dia... I, francament, ni a la meva dona ni a mi ens agraden gaire els gossos. *(Pausa.)* També vol que li regali un monopatí nou perquè el que té diu que és molt vell. Un monopatí que no deu tenir ni un any... El que faré és envernissar-lo i quedarà com nou. *(Pausa.)* Aquest any hem canviat l'Eduard d'escola i no sé si ha estat una bona idea. *(Pausa.)* El Víctor sempre ha anat a la mateixa escola?
HOME 1: Sí, des del començament de tot.

L'HOME 2 s'aixeca de sobte, fa uns passos i s'atura mentre mira endavant amb atenció i una mica de neguit, com al començament de l'escena.

HOME 2: No em fa cap gràcia quan juga amb nens més grans. Sempre acaben prenent mal els més petits.

Pausa.

HOME 1: A què juguen?

HOME 2: No ho sé...

Pausa.

HOME 1: De tota manera sembla que s'avenen força...

HOME 2: De moment, sí.

Pausa.

HOME 1: Coneixes els altres nens?

HOME 2: Sí, un parell són coneguts, els veiem cada dia al parc. Però avui no juguen com sempre.

HOME 1: Què vols dir?

HOME 2: No ho sé. Se'l veu més mogut...

Pausa.

HOME 1: Al Víctor no li agrada gens que em posi a llegir el diari o que parli amb algú altre gaire estona quan som al parc, aleshores s'amaga o se'n va lluny perquè jo hagi d'aixecar els ulls sovint i trobar-lo.

Pausa.

HOME 2: Potser hi hauria d'anar...

HOME 1: Sí, si estàs neguitós, ves-hi.

HOME 2: És que no sé què fan tanta estona al costat de la font... Quan arribem a casa li faré treure la roba i ficar-la tota a la rentadora.

Pausa.

HOME 1 (*mira el seu rellotge*): És tard. Me n'he d'anar.

HOME 2: Quina hora és?

HOME 1: Tres quarts de set. (*S'aixeca.*)

HOME 2: Així, ja te'n vas?

HOME 1: Sí.

HOME 2: M'has dit que vosaltres veniu al parc els caps de setmana, oi?

HOME 1: Sí, quan no sortim fora.

HOME 2: Si puc passaré per aquí algun dissabte amb l'Eduard i miraré si hi sou.

HOME 1: D'acord.

HOME 2: Et sembla que s'avindrien, l'Eduard i el Víctor?

HOME 1: Sí, per què no?

HOME 2: Gairebé tenen la mateixa edat... I l'Eduard fa de seguida amics, ja ho veus, i de seguida també vol dur tothom a casa. Si fos per ell tindríem la casa plena de gent.

Pausa.

HOME 1: Bé, fins una altra... (*Fa uns passos per marxar.*)

HOME 2: Al final li diràs a la teva dona que has vingut?

HOME 1: Com?

HOME 2: Si li diràs a la teva dona que has vingut avui al parc...

HOME 1: Ja no és la meva dona. La mare del Víctor i jo estem divorciats des de fa dos anys.

HOME 2: Ah!

HOME 1: El Víctor viu mig any amb mi i mig amb ella.

HOME 2: De debò?

HOME 1: Sí.

HOME 2: És que no conec gaires casos que... Esclar que jo no conec gaire gent. Tot just ara començo a conèixer una mica els pares i les mares que venen més sovint al parc i també alguns de l'escola...

HOME 1: Tots dos vivim aquí, encara que a barris diferents. Quan ens vam separar vam pensar que el millor per al Víctor seria que no ens trobés a faltar a cap dels dos, que sempre ens tingués a prop. Aquesta és la primera vegada que estem lluny d'ell. Els pares o els tutors podem parlar cada dia una estona amb els nens per telèfon, això sí, però els monitors de les colònies ens van recomanar que només ho fèssim si ells, si els nens, ho demanaven expressament. I potser sí que el Víctor ha demanat de parlar amb la seva mare. Per a segons quines coses s'estima més parlar amb ella i per a segons quines altres amb mi. I encara n'hi deu haver que no explica a cap de tots dos. A partir dels set anys es veu que els infants comencen a tenir coses que guarden per als amics o per a ells sols només i que no diuen a ningú.

Pausa. Sona el mòbil de l'HOME 2, que contesta.

HOME 2: Sí? (...) Sí, esclar... (...) Què? (*Se'n va cap a un costat.*) Ara em sents més bé? (...) Sí, jo també... (*Pausa.*) No, anirem cap a casa directament... (...) Una hora? (...) I te la pagaran? (...) Dic si te la pagaran... (...) Doncs ho hauries de preguntar abans de... (...) Ja t'ho faràs, però després no et queixis si t'ho tornen a fer... (...) No ho he pensat encara. No sé ben bé què hi ha... (...) A tu què et ve de gust? (...) Vam quedar que només l'hi deixaríem menjar els divendres... A més, no ha berenat, avui... (...) No ho sé... (...) Un entrepà de formatge... (...) D'acord... (...) Així que pleguis, truca'm... (...) Sí... (*L'HOME 2 de sobte s'adona que l'HOME 1 ha marxat.*) Saps? Acabo de conèixer un home molt estrany... (...) Sí, un home, al parc... M'ha

volgut fer creure que tenia un fill... (...) Sí, un fill... (...) Doncs perquè no hi era, l'home aquell ha vingut tot sol al parc... (...) Sí, ja t'ho explicaré a casa... (*Desa el telèfon.*)

Obscuritat.

ESTIU 2018